

ADAM SAKS

(f. 1974) er maler, grafiker

Kunstneren bor og arbejder i Berlin

Det er ikke just idylliske, romantiske skildringer af naturen, der kendetegner Adam Saks' maleriske univers. Eller er det? Komponenterne er til stede – frodige, voluminøse eksotiske landskaber eller blomster, mørke, mættede farver og fnuglette, transparente penselstrøg. En mulig opskrift på og definition af det skønne og smukke, men det er ikke hele billedet. Saks har markant mere på spil i sine værker, de er mættede af figurative, fortællende og maleriske referencer – der er en slange i paradiset.

Virkemidlerne hentes i et varieret, mange-facetteret billedsprog skabt af både lys og mørke, blidhed og kant, ro og dynamik. Saks veksler fermt mellem på den ene side kompakthed og volumen, og på den anden side en lige så stærk insisteren på akvarellens gennemsigtighed. De brede penselstrøg sidestilles med en grafisk streg, som Saks tilsvarende arbejder med i sine foretrukne grafiske tryk – træsnit, litografi, radering. Han er ualmindeligt eksperimenterende i sine virkemidler og teknikker; som i en collage version 2.0 maler han flere rumligheder frem af forskellig visuel karakter.

Der er noget rå og ligefremt over Saks' udtryk samtidig med at billedelementerne er forfinede og i nogen grad detaljerede. På den måde pendulerer han mellem nogle modsatrettede begreber, der i princippet ikke burde fungere, men som hos Saks netop er grundstenene i sin visuelt egenartede stil. Det genkendelige møder det abstrakt ekspressive, den præcise streg konfronterer en tilsyneladende nonchalant bevægelse i strøget.

Hans billeder er farvestærke, han anvender både opmærksomhedsfængende signalfarver og naturens mere nedtonede, diskrete nuancer. Paletten er mørk, billederne er til tider dystre, men der er altid lys i mørket. Udtrykket er med til at fremmane en oplevelse af forgængelighed og skrøbelighed. Det er et følelsesfuldt maleri, sensitivitet og poesi er indskrevet i alle billedets lag; farverne såvel som penselstrøgene. Abstraktionen står som et åbent udsagn, og dermed undgår Saks den store fortælling. Desuagtet er der altid et narrativt spor til stede. En påmindelse om et motiv, en betydning, der rækker ud over det rent maleriske – som eksempelvis det tilbagevendende symboladede memento mori.

Men på fladen – maleriets aktive felt og organisme – bliver det dekorative, det skønne og umiddelbart aflæselige forstyrret af en voldsom, næsten aggressiv energi. Kombineret med de mørke farver trækkes billedet i en anden retning, der antyder dystopi og forfald. Med romantikkens interesse for både det skønne og det sublime udkæmpes en kamp mellem en nordisk sarthed og et maleri med attitude. Adam Saks frembringer billeder der på unik vis formår at samle en tysk 1980er-ekspressiv tradition, med en kølig/cool flair for realistiske billedelementers effekt. Men samtidig er hans billeder ladede med følelse. De er som en emotionel tilstand, der måske bedst lader sig beskrive med begrebet det sublime – med den simultane oplevelse af det frydefuldt forførende overfor det skræmmende, foruroligende og uhyggelige.